

Javna služba u naslijeđe (ili kako neko u nasljedstvo dobije kuću, porodični nakit, trigliceride, a neko...radno mjesto u javnom preduzeću, instituciji...)

Znam da se nasljeđuju periodične kuće, imanja, uštedovina, geni pa i bolesti, ali da ti roditelji u nasljedstvo mogu ostaviti radno mjesto u javnoj ustanovi, državnoj firmi, instituciji...E, može i to, dragi moji... Itekako... Htjela ne htjela, nedavno sam slušala razgovor dvije djevojke, koje su izgleda netom završile srednju školu... Pričale su (jedna od njih) o upisu na fakultet, dok je druga svo vrijeme poluzainteresirano slušala drugaricu... „Ja neću na fakultet. Mama će mi za dvije godine u penziju i onda ću ja na njeno radno mjesto u (i tu spomeni ime javne ustanove u Kantonu Sarajevo). Mene posao čeka...“ samouvjerenost je rekla drugarici.

Nisam baš toliko naivna da vjerujem da se poslovi u javnim ustanovama, preduzećima, državnim institucijama i sl. u ovoj našoj Bosni, a i Hercegovini dobijaju samo i isključivo putem konkursa, na kojima uvijek prolaze oni koji su najkvalifikovaniji, najkompetentniji, najbolji za to radno mjesto... Naprotiv...

Ali baš da čekaš da ti mama ode u penziju pa da zasjedneš na njeno mjesto...??? U javnoj instituciji (što će reći da firma nije ni mamina, ni babina, ni amidžina nego valjda svih nas u čije ime njome upravlja neka vlada, parlament ili ko već)... Ništa pripravniki, godine staža, iskustvo, preporuke ranijih poslodavaca – pa mama je to radila i penziju zaradila...

Moram priznati da sam u više navrata u društvu ponavljala ovu priču i uvijek sam to predstavljala kao šokantno... Većini onih kojima sam to ispričala, nije bilo šokantno... Naprotiv, pričali su mi priče o očevima koji su godinama odlagali odlazak u penziju (uz amin direktora, naravno) kako bi „dijete“ završilo fakultet pa da zasjedne na babino mjesto, o javnim preduzećima koja su danas u veeeelikekim dugovima i problemima, a u kojima se podrazumijevalo da kada otac ode u penziju (a ne mora ni otići) da dijete dobije posao – jer od uvjeta za radno mjesto ispunjava taj – da je „nečije“ dijete, da su time direktori kupovali radnike da ne pričaju okolo o malverzacijama, lopovlucima itd.

Možda vama zvučim frustrirano, ali zaista, zaista mislim da roditelji djeci mogu ostaviti štošta, ali svoje radno mjesto u javnoj ustanovi, preduzeću, instituciji ne... Ili neka fino otvore granap ili neki drugi privatluk i neka ga ostave potomstvu zajedno sa kućom, porodičnim nakitom, trigliceridima i visokim krvnim pritiskom...

Ili ćemo se i dalje pitati kako to da su javne ustanove redovno gubitaši, među top pet dužnika za PDV, poreze i doprinose... **B**

*Aida Delić,
glavna i odgovorna urednica*